

Да имаш брат близнак, означава двойни неприятности!

Джес пристигна у Лекси последна.

Изхвърча като вихрушка от колата на майка си и взе на един дъх разстоянието до входната врата.

Аз, Ниша и Лекси седяхме в хола и си бърбяхме. Беше петък, последният ден от февруарската ваканция между сроковете, и Лекси ни покани на гости у тях. Не се бяхме виждали почти от една седмица – от купона с преспиване, когато се сбогувахме със заварената ѝ сестра Попи, която си замина за Лондон.

Когато звънецът на входната врата звънна, всички се втурнахме към коридора, а Лекси отвори вратата със замах.

– Върнах се! – викна широко ухилена Джес. – Липсвах ли ви?

– Нямаше как! Не спря да ни пускаш есемеси и снимки! – изхили се Лекси.

– Лондон изглежда страхотен град – казах аз и презърнах Джес за добре дошла. С нея бяхме най-добри приятелки, откакто се помня, и тази една седмица, през която не се виждахме, ми се стори цяла вечност! – А сега разказвай всичко с подробности!

Настанихме се отново в хола и Джес измъкна един плик от яркорозовата си чанта.

– Да не забравя! За Люк от Попи!

Лекси взе плика. Люк беше нейният брат близък и докато Попи пребиваваше у тях, между двамата май разцъфна любов.

– Любовно писмо! – възкликна Ниша, а Лекси помириса плика и изпуска:

– Напарфюмирано е!

После надникна през вратата на хола и се провикна към втория етаж:

– Люк!

– Чантата ти е суперска, Джес! – не можах да се въздържа аз.

– Благодаря, Ели! Попи ми помогна да я избера. Майка ѝ ни заведе в „Топшоп“ на „Оксфорд стрийт“ – мен, Попи и най-добрата ѝ приятелка Ейнджъл. Такъв огромен магазин! Беше страхотно! Пробните са направо безкрайни! Има и кафене, и фризьорски салон, и цял отдел за винтидж* дрехи!

Джес беше една седмица при баща си, който живее в Лондон. Рядко му ходи на гости, затова пътуването бе толкова важно за нея.

В този миг на вратата цъфна Люк. Сините му очи и рошава му тъмна коса бяха същите като на Лекси. Учесе в друг клас в „Прайъри Роуд“, затова не се срещаме често в училище. Но когато ми се случеше да ги видя двамата заедно, ме изпълваше мега странно чувство. Толкова си приличаха, дори вкусът им за грехи беше един и същ. Лекси се чувстваше най-добре със суетшърт и анцуг... също като Люк!

– Какво има? – попита той. – Тъкмо отивах в парка за едно мачле.

– А, нищо особено – небрежно отвърна Джес. – Имаш писмо от гаджето си...

Люк не можа да сдържи усмивката си.

– Благодаря, Джес! Попи спомена, че ще прати нещо по теб.

– И без да ме питаш, ще ти кажа, че не спря да говори за теб през цялото време! – добави приятелката ми.

* Винтидж – така се наричат не само стари или втора употреба дрехи и предмети, но и такива, които носят излъчването на определен период отпреди не повече от 100 години и не по-малко от 50.

Люк засия.

– Ами аз... такава... ще тръгвам... – и той грабна бледозеления плик от ръцете на Лекси и изхвърча от хола. Чухме го как тича нагоре по стълбите. След минута-две се върна, прескачайки по две стъпала наведнъж. Извика ни „До после!“ и след секунда външната врата се хлопна зад гърба му.

– Хайде, Джес, разказвай за Лондон! – подкачих я аз.

– Ами беше прекрасно, че бях с татко. Един ден той ни заведе в „Гейт Модърн“ – галерията за съвременно изкуство, ходихме и на театър в Уимбълдън. Беше страшно приятно, но все ми се искаше аз да съм на сцената, вместо да седя в залата! По същото време се провеждаше и Лондонската седмица на модата. Попи и Ейнджъл искаха да отидем, но не успяхме да си намерим билети. Затова си направихме свое модно ревю в пробните на „Топшоп“!

Всички се разсмяхме, когато Джес се закълчи като манекенка.

– О, сетих се! – Ниша внезапно затършува из чантата си и извади много елегантен фотоапарат.

– Еха! Твой ли е? – очите на Лекси щяха да

изскочат от изненада.

– Миналата неделя мама имаше рожден ден и Дейв ѝ подари нов фотоапарат, затова тя ми даде стария си.

– Страхотно! – надникнах през рамото на Ниша, за да го видя по-отблизо.

– Все едно е подарък за рожден ден, без да си имала рожден ден! – добави Джес.

– Така е – усмихна се Ниша. – Мисля, че съм голяма късметлийка. Но още не съм го разгледала, така че... Хайде, започвайте да позирате, трябва да го изпробвам!

С Джес и Лекси се спогледахме и с удоволствие се захем да правим разни физиономии и да се гържим като фотомодели, следвайки Джес, която се разхождаше като по подиум напред-назад, а Ниша снимаше ли, снимаше.

– Съберете се! – нареди ни Ниша. – Ще се опитам да настроя таймера.

Тя съсредоточено натисна няколко копчета, а ние доближихме главите си и се ухилихме пред обектива. Хилехме се, защото Джес гримасничеше в опит да ни разсмее. Ниша сложи фотоапарата върху едната облегалка на дивана и се спусна към нас. Мушна се пред трите ни точно когато апаратът щракна.

Вдигахме толкова много шум, че Смарти и

Джинкс, двата огромни шоколадовокафяви лабрадора на Лекси, се втурнаха в стаята, за да разберат какво става и заподскачаха около нас с лай. Смарти ме близна по лицето, аз изпищях, а Ниша запечата всичко на снимка!

Строполихме се задъхани на дивана и заразглеждахме снимките на екранчето на фотоапарата и не можехме да спрем да се хилим.

– Беше страхотно! – усмихна се Джес и се отпусна тежко на възглавниците.

– Скоро имаш рожден ден, нали, Лекси? – попита Ниша.

– Да! – светна Лекси. – И за пръв път с Люк имаме право да си изберем какво да правим поотделно. Обаче знаете ли какво се получи?

– Какво?

– И двамата искаме да отидем в „Гората на приключенията“! – изохка престорено възмутено Лекси.

– Истински близнаци! – прихна Джес. – Правите се на съвсем различни, а всъщност сте си лика-прилика!

– Не във всичко! – засмя се Лекси.

– О, така ли? – Ниша хвърли един хитър поглед към грехите ѝ. – Изобщо не се обличате еднакво! Ама изобщо!

– Не го правим нарочно! – възрази през смях

Лекси. – Може би става така, просто защото сме близнаци...

– Значи предпочиташ да бяхте по-различни? – погледнах я аз.

Лекси се замисли за миг, после поклати отрицателно глава.

– Не, и сега сме различни в доста отношения, а и на мен ми харесва да имам близник. Грижим се един за друг. А и Люк е доста голям. Е, през повечето време и когато не е с приятелите си, разбира се. Тогава се държи така, сякаш съм прокажена! Но е забавно с общите ни рождени дни например. А и ще е много весело да видим кой от нас е по-добър в „Гората на приключенията“!

– Хм, само аз ли не съм чувала за „Гората на приключенията“? – огледа се Ниша.

– И аз не съм – вдигнах ръка.

Лекси повдигна изненадано вежди.

– И с Люк още не сме ходили там, но от сутринта ти време искаме да отидем. Видяхме я в „Разбивачите на скука“ по телевизията. Изглежда просто невероятно! Качваш се по въжета между дърветата и се люлееш на едни въжета...

Лекси скочи от дивана да ни покаже как точно става, при което Смарти и Джинкс

заяляха възбудено и се спуснаха към Лекси, мислейки си, че това е някаква игра. В този момент госпожа Джоунс влезе с поднос прясно изпечени кексчета. Лекси скочи на пода, а майка ѝ попита:

– Искате ли да хапнете? Всъщност какво правите?

– Говорим за плановете на Лекси за рождения ѝ ден – отвърна Джес. – Показваше ни какво ще има в „Гората на приключенията“!

Госпожа Джоунс погледна гъщеря си предупредително.

– По-спокойно, Лекси, не забравяй, че все още не сме взели окончателно решение.

Лекси се навъси, а после рязко се обърна към нас.

– Хайде, кой ще дойде с мен да поразходим кучетата?

Беше ясно, че всъщност не ни пита, а че трябва да излезем с нея. В коридора Лекси мълчаливо нахлузи кецовете си. Спогледахме се с Ниша и Джес и тръгнахме след приятелката си, без да си вземем от кексчетата на госпожа Джоунс.

Лекси вървеше напред със Смарти и Джинкс, които подтичваха в краката ѝ и махаха опашки. Ние също подтичвахме, но не ус-

пявахме да я настигнем. Погледнах въпросително Ниша и Джес, но те свиха рамене – явно нямаха представа какво става.

– Какво има, Лекси, добре ли си? – попитах аз, когато най-накрая успяхме да я настигнем.

Тя въздъхна и замълча. Влязохме в парка и кучетата се понесоха със скокове напред, гущеха храстите и търчаха напред-назад като полудели.

– Нали помните какво ви казах преди малко? Че ми харесва да имам близък? – започна Лекси и закрачи след кучетата. – Вземам си думите назад! Не просто не харесвам да имам брат близък, понякога направо ненавиждам факта, че имам за брат такъв грандиозен зубрач като Люк.

Не бях сигурна, че това има нещо общо с „Гората на приключенията“, но скоро разбрах какъв е проблемът.

– Не само че е страхотен в спорта, но е и умен! – продължи приятелката ни. – Винаги си пише домашното навреме и е отличник по всеки предмет. Единствено в това сме напълно различни! Моите оценки изглеждат ужасно. Затова мама и Дейв казаха, че трябва да положя повече усилия и да си оправя оценките, иначе няма да празнувам рождения си ден в

„Гората на приключенията“. Супергадно!

– Можем да ти помогнем с ученето, щом се притесняваш за оценките – гушнах я аз.

– Просто съм страшно заета – заобяснява Лекси. – Тренировки по нетбол, крос-кънтри и клуб по театър... кога да пиша домашни?

Точно пред нас, на поляната вдясно от пътеката, Люк и приятелите му играеха футбол. Лекси проследи с поглед как Макс уверено гриблира покрай Джорджън. Деймън спринтира и му отне топката с шпагат, с което предизвика шумните протести на момчетата, че е фаулирал Макс.

Джес потри зиморничаво ръце. Бледото слънце не успяваше да затопли хладния въздух.

– Някой да е навит за по един горещ шоколад? – попита тя.

Лекси неохотно се откъсна от мача и се отправихме към малкото кафене. Седнахме на пейката с вдигащите пара чаши в ръце и продължихме да наблюдаваме играта. Топката беше в Люк. Той спринтираше по терена и я водеше умело. Дарън плонжира и леко я докосна – топката се отклони към нас! Търкаляше се по тревата и спря точно в краката ми.

– Хей, ще я ритнеш ли насам? – извика Макс.

Всички момчета стояха и ни гледаха.

– Няма и да я докосна! – изпусках и усетих как се изчервявам. – Давай ти, Лекси!

Смарти беше допринкал до нейката, изляя и подгуши тонката. Лекси остави чашата си, стана и пое тонката с крак.

Люк ѝ махна и извика:

– Подай насам, Лекс!

Сестра му го погледна, прицели се и ритна така, че тонката падна точно пред него, търкулна се и спря пред краката му.

– Много прилична стрелба! – изненада се Дарън.

Лекси се усмихна.

– Няма как да е иначе – непрекъснато ритам с Люк и татко.

– Обзалагам се, че е по-добра дори от теб, Люк! – засмя се Сам и тупна лекичко приятеля си по главата.

Момчетата избухнаха в смях.

– Нищо подобно – смути се Люк. – Разкарай се, Лекс! Тук се опитваме да играем сериозно, не е нужно да ми висиш на главата.

Лекси сви рамене, седна на нейката и взе чашата си.

– Беше страхотно! – казах аз и отпих от горещия шоколад. – Не знаех, че си толкова добра на футбол!

– Много ми харесва – отвърна тя, загледана в поляната. – Не че имам много възможност да играя. Люк и приятелите му не обичат да се меса в мачовете им.

– Защо не искат да ги надиграе едно момиче – смушка я Джес.

– Може би... – усмихна се Лекси.

Продължихме да гледаме как играят момчетата, но вятърът се усили и го усещах дори през якето.

– На някой да му е студено? – попитах.

– На мен малко – рече с облекчение Ниша. – Да се връщаме, а?

Лекси повика кучетата, сложи им кашките и тръгнахме бавно към входа на парка.

– Когато се прибера, ме чака цял тон работа – измърмори Лекси. – Дори не съм започнала да си пиша домашните.

Веждите на Джес се стрелнаха нагоре и тя насмешливо сръчка приятелката си.

– А какво беше това с полагането на повече усилия?

Лекси се разсмя и изпъшка:

– Да де! Просто нямам търпение да започнат следващите шест седмици училище!